

Gen. Tadeusz Komorowski „Bór”

(1895 – 1966)

W czasie I wojny światowej był oficerem austriackim, od 1918 r. służył już w Wojsku Polskim. W okresie międzywojennym pełnił m.in. funkcje zastępcy dowódcy 9 Pułku Ułanów i komendanta Centrum Wyszukolenia Kawalerii. Był uczestnikiem wojny obronnej we wrześniu 1939 r.

W czasie okupacji był współorganizatorem i dowódcą Organizacji Wojskowej Krakowa, która w styczniu 1940 r. weszła w skład ZWZ.

W latach 1940-1941 mianowany został komendantem okręgu i Obszaru Krakowskiego ZWZ, a od lipca 1941 r. zastępcą komendanta głównego ZWZ.

Po aresztowaniu Grota-Roweckiego, od 17 VII 1943 r. został mianowany komendantem głównym AK. Wraz z rządem na emigracji i jego Delegatem na Kraj J.S. Jankowskim powziął decyzję o rozpoczęciu Powstania Warszawskiego.

30 IX 1944 r. mianowany został przez rząd emigracyjny wodzem naczelnym Sił Zbrojnych.

Po upadku powstania dostaje się do niemieckiej niewoli, a po wojnie osiedlił się w Wielkiej Brytanii, aktywnie uczestnicząc w życiu politycznym polskiej emigracji. W latach 1947-1949 sprawował urząd premiera rządu na emigracji.